

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: DERTER, s.r.o.**, IČ 259 45 611, se sídlem Citice 28, *zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 4, Karlovy Vary*, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2013, čj. 2206/530/12, 109072/ENV/12,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 1. 2013, čj. 2206/530/12, 109072/ENV/12, a rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 28. 11. 2012, čj. 3010/ZZ/12, se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 21.244,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Tomka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Mezi účastníky řízení je sporné, zda stavební směs ImplevuStab je odpadem podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o odpadech*“).

Ve smyslu § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech, ve znění účinném od 1. 7. 2010 do 30. 9. 2013, krajský úřad rozhoduje v pochybnostech, zda se movitá věc příslušející do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu považuje za odpad.

II. Řízení před správními orgány

Žalobce jako vlastník věci podal dne 3. 10. 2012 Krajskému úřadu Karlovarského kraje návrh na vydání rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech o tom, že movitá věc – stavební směs ImplevuStab se nepovažuje za odpad. K tomuto návrhu přiložil zejména certifikát výrobku č. 204/C5/2010/010-025714, vydaný Technickým a zkušebním ústavem stavebním Praha, s.p., a certifikáty č. VÚPS V - 11 - 0180 a č. VÚPS V - 12 - 0219, vydané Výzkumným ústavem pozemních staveb - Certifikační společnost, s.r.o. Dne 1. 11. 2012 žalobce svůj návrh doplnil o znalecký posudek č. 34/2012, vypracovaný v září - říjnu 2012 Ing. L.S., znalkyní v oboru ochrana přírody, specializace nakládání s nebezpečnými i ostatními odpady, ohrožení a poškození životního prostředí. Dne 28. 11. 2012 pod čj. 3010/ZZ/12 Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodl tak, že movitá věc – směs certifikovaného výrobku společnosti ČEZ a plastové odpadní drtě (stavební směs ImplevuStab) je odpadem.

Toto své rozhodnutí odůvodnil krajský úřad tím, že z hlášení o produkci a nakládání s odpady, které má k dispozici, vyplývá, že žadatel v roce 2011 dovezl 2 461,94 tun odpadu 19 12 04 Plasty a kaučuk ze Spolkové republiky Německo a 6 889,065 tun tohoto odpadu převzal v rámci České republiky. U výše zmíněných odpadů není krajskému úřadu známo, z jakých technologií, případně jakou předúpravou již přijaté odpady prošly. V březnu 2012 statutární zástupce žadatele zpracoval a schválil revizi č. 1 vnitropodnikové normy, dle které prosetím plastové drtě vzniká dle žadatele výrobek EKOSTAB PLP17. Správní orgán se domnívá, že tato plastová drť je nadále odpadem, neboť se nezměnily ani fyzikální, ani chemické, či biologické vlastnosti produktu, odpadu, to znamená, dle názoru krajského úřadu, že i dále zůstává plastová drť odpadem 19 12 04. Vnitropodniková norma (technická dokumentace výrobce) byla Výzkumným ústavem pozemních staveb – Certifikační společnost, s.r.o., přezkoumána, ve smyslu posouzení shody výrobku s požadavky stanovenými v uvedených dokumentech ve spojení s posouzením systému řízení výroby a byl vydán Certifikát č. VÚPS V - 12 - 0219, který osvědčuje, že opakovaně vyráběný výrobek je v souladu s technickými požadavky uvedenými ve vnitropodnikové normě PN 012012. Správní orgán nedostal žádnou informaci o vyluzích plastové drtě, aby bylo skutečně prokázáno, že není znečištěna. EKOSTAB PLP17 se dle jiné vnitropodnikové normy smíchá se stabilizátem (certifikovaný výrobek dle Certifikátu výrobku č. 204/C5/2010/010-025714) a vzniká ImplevuStab. Revize č. 2 této normy byla rovněž přezkoumána a prošla stejným procesem jako norma přechází a byl vydán Certifikát č. VÚPS V - 11 - 0180. Certifikát se vydává na základě protokolu o certifikaci, který uvádí popis výrobku v rozsahu nutném pro jeho identifikaci, výsledky zkoušek, vyhodnocení systému řízení výroby, prokázání shody vlastností vzorku výrobku s technickou specifikací, další zjištění certifikačního orgánu a podmínky platnosti certifikátu. Certifikační orgán dohlíží nad systémem řízení výroby a kontroluje dodržování vlastností výrobků v rozsahu uvedeném v protokolu o certifikaci. Certifikační orgán dozoruje a hodnotí vnitropodnikové normy, které si obchodní společnost zpracovává sama. Náležitosti vnitropodnikových norem legislativa neupravuje, tedy jejich odborná kvalita je věcí pouze daného zpracovatele. Znamená to tedy, že daný produkt je

posuzován pouze dle požadavku zpracovatele podnikové normy a nikoliv dle obecně platné předlohy vycházející z posouzení kritérií ekologickou legislativou, případně legislativou ochrany veřejného zdraví.

Své rozhodnutí ze dne 28. 11. 2012, čj. 3010/ZZ/12, odůvodnil krajský úřad dále tím, že má za to, že předložené certifikáty nejsou argumentem pro tvrzení, že pouhým mícháním dochází ke změně charakteru produktu z odpadu na výrobek. V žádném případě předložené certifikáty nedeklarují, že ImplevuStab není odpadem. Z tohoto je zřejmé, že certifikační orgán nemění certifikátem status věci, ale posuzuje její vlastnosti. Skutečnost, že věc je přímo nebo nepřímo začleněna do výrobního procesu, tuto věc nevyklučuje z pojmu odpad. Znalecký posudek č. 34/2012 zpracovaný Ing. S. (znalcem v oboru ekologie) měl mj. odpovědět na otázku, zda ImplevuStab je odpad či nikoli. Jak je v posudku uvedeno, žadatel získává odpad a cíleně z něj vyrábí výrobky. Zpracovatelka posudku uvádí, že není naplněna definice pojmu odpad, protože vlastník nemá úmysl se jí zbavit. Tento úmysl se však zkoumá u původce odpadů, který movitou věc prohlašuje/neprohlašuje za odpad. Oprávněná osoba (DERTER s.r.o.), která jej jako odpad převezme, již toto nezkoumá, jelikož původce věc jako odpad již deklaroval. V posudku je dále uvedeno, že využitím (smícháním odpadu se stabilizátem) materiál přestává být odpadem, avšak není zřejmé, jakým způsobem zpracovatelka posudku došla k tomuto závěru. Při posouzení otázky, zda ImplevuStab je odpad či ne, se krajský úřad držel znění zákona o odpadech, který odpad definuje jako každou movitou věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit a přísluší do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 zákona o odpadech. Původce odpadu plastovou drť jako odpad deklaroval. Žadatel předloženými listinami správnímu orgánu neprokázal, jakým způsobem plastovou drť transformoval z odpadu na výrobek. Krajský úřad se domnívá, že žadatel nezměnil fyzikální, chemické ani biologické vlastnosti, tj. nijak nezměnil charakter věci tak, aby mohla být vyňata z působnosti zákona o odpadech. Znalecký posudek, který měl odpovědět na otázku, zda ImplevuStab je odpad či nikoli, také nelze vzít jako důkaz o tom, že ImplevuStab není odpad. I znalec v posudku uvedl, že „v tomto případě nedošlo k žádné změně tím, že výrobky byly certifikovány“. Správní orgán tedy došel k následujícímu závěru: Žadatel dle evidence přijímal odpad 19 12 04 jako odpad a žádným aktem ani technologickým postupem jej nevyňal z režimu zákona o odpadech. Žadatel pouze smíchal certifikovaný výrobek - stabilizát a nařadil jej, namíchal s odpadem plastů. Ve správním řízení tedy nebyl předložen žádný důkaz, že ImplevuStab není odpadem.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce mj. uvedl, že v § 3 odst. 6 zákona o odpadech jsou uvedeny podmínky, za kterých některé druhy odpadu poté, co byly předmětem některého ze způsobů využití, přestávají být odpadem. Navrhovatel je přesvědčen, že výroba stavební směsi ImplevuStab je právě takovým příkladem a splnění podmínek dokazuje takto:

a) *Věc se běžně využívá ke konkrétním účelům.* Náhrada některých tradičních stavebních hmot výrobkem ImplevuStab bezesporu splňuje tuto podmínku.

b) *Pro věc existuje trh nebo poptávka.* O výrobek je i s ohledem na jeho logicky nižší cenu zájem, v příloze jako příklad jedna objednávka na dodání.

c) *Věc splňuje technické požadavky pro konkrétní účely stanovené zvláštními právními předpisy nebo normami použitelnými na výrobky.* Výrobek je z hlediska vhodnosti pro použití ve stavebnictví certifikován příslušným orgánem, doklad navrhovatel přikládá.

d) *Využití věci je v souladu se zvláštními právními předpisy a nepovede k nepříznivým dopadům na životní prostředí nebo lidské zdraví.* Výrobek je inertní stavební směs podobající se např. pytlovaným výrobkům typu „hotová ruční malta“ a jediný myslitelný vliv je negativní působení na vodu či půdu svými výluhy. Podlimitní koncentrace škodlivých sledovaných látek jsou rovněž uvedeny v certifikačním protokolu, který navrhovatel přikládá.

Navrhovatel je toho názoru, že výše uvedeným textem, který se opírá o specifikované přílohy, které je na vyzvání připraven případně dále doplnit, jednoznačně prokázal splnění všech čtyř podmínek pro to, aby materiál přestal být odpadem. Žalobce navrhl, aby prvoinstanční správní orgán postupoval podle § 87 správního řádu (autoremedura). K odvolání přiložil žalobce zejména protokol o certifikaci výrobku č. P - VUPS V - 11 - 0180, vyhotovený Výzkumným ústavem pozemních staveb - Certifikační společností, s.r.o., a objednávku stavební směsi ImplevuStab, vyhotovenou dne 28. 9. 2012 Stavební společností FINALE s.r.o.

Krajský úřad autoremeduru nepoužil a předal spis odvolacímu správnímu orgánu. Rozhodnutím ze dne 7. 1. 2013, čj. 2206/530/12, 109072/ENV/12, Ministerstvo životního prostředí odvolání žalobce zamítlo a napadené rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 28. 11. 2012, čj. 3010/ZZ/12, potvrdilo.

Své rozhodnutí ze dne 7. 1. 2013, čj. 2206/530/12, 109072/ENV/12, odůvodnilo Ministerstvo životního prostředí tím, že prvoinstanční orgán postupoval v souladu se zákonem. Předložené certifikáty vycházející z navržených podnikových norem pro nestanovené výrobky a posouzení soudního znalce nebyly dostatečnými podklady pro to, aby správní orgány mohly uvedené věci vyloučit z působnosti zákona o odpadech, a zůstávají nadále odpadem. Do zařízení byly přijímány odpady k.č.o. 191204 Plasty a kaučuk od různých subjektů převážně ze SRN, které prošly úpravou a byly nadále zařazeny u původce jako odpady. Původ odpadů a garance stálých vlastností nejsou v daném případě zaručeny, neboť není známo, z jakých technologií odpady pocházejí. Pouhým přijetím uvedených odpadů do provozovny účastníka správního řízení a popřípadě úpravou granulometrie nelze daný odpad považovat za výrobek. Na EKOSTAB PLP 17, jak je nazývána směs plastových odpadů k.č.o. 191204, si vypracoval účastník řízení podnikovou normu, jejíž kritéria byla posouzena certifikační společností tak, že nestanovený výrobek vyhovuje požadavkům normy. Nebylo však posouzeno a nebyly předloženy žádné doklady o tom, zda daná věc splňuje podmínky ust. § 3 odst. 7 zákona o odpadech. Uvedená směs plastů je smíchána s popílkiem za vzniku směsi, na kterou si účastník správního řízení vypracoval podnikovou normu, a tuto směs si zařadil jako výrobek pod názvem ImplevuStab. Tato směs byla rovněž posouzena certifikační společností z hlediska splnění vlastností uváděných v podnikové normě. V daném případě nebyly rovněž předloženy žádné doklady o tom, že tato věc splňuje podmínky ust. § 3 odst. 6 a 7 zákona o odpadech, proto je věc nadále považována za odpad.

V odůvodnění tohoto svého rozhodnutí o odvolání Ministerstvo životního prostředí dále uvedlo, že tvrzení účastníka správního řízení o tom, že daný výrobek splňuje ust. § 3 odst. 6 zákona o odpadech není na místě, neboť se věc běžně nevyužívá ke konkrétním účelům. Je to prvotní záměr účastníka správního řízení. Nezákonné a nekontrolované navenení plastových odpadů na plochu, jejich rozhrnutí s popílkiem nelze považovat za běžné a dlouhodobé využívání dané věci ke konkrétnímu účelu. Další využití věci není zajištěno,

neboť účastník správního řízení nepředložil žádné důkazy o tom, že je o věc širší zájem. Předložená objednávka neprokazuje, že pro věc existuje trh nebo poptávka. Nebylo rovněž prokázáno, že využití věci je v souladu se zvláštními právními předpisy a nepovede k nepříznivým dopadům na životní prostředí a zdraví lidí. Certifikace výrobku neprováděla ověření věci v souladu s § 12 vyhlášky č. 294/2005 Sb., přílohy č. 10, tj. podle kritérií k využívání odpadů na povrchu terénu. Účastník správního řízení při posuzování dané věci nesplnil všechny požadavky, které určuje ust. § 3 odst. 6 zákona o odpadech, a proto danou věc nelze vyloučit z působnosti zákona o odpadech. Pokud chce účastník správního řízení vyloučit dané věci z působnosti zákona o odpadech, musí zaručit to, aby technologie výroby a konečný výrobek zaručovaly podmínky a kritéria stanovená zákonem, tj. kontrolovatelný proces výroby, vlastnosti vstupních surovin a výstupních produktů zaručujících ochranu zdraví a životního prostředí. Předložené podklady tyto požadavky nesplňují. Odvolací správní orgán nesdílí rovněž názor účastníka správního řízení v tom, že postupem krajského úřadu bylo porušeno ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Správní řízení, ve kterém se rozhodovalo, zda daná věc je či není odpadem, je řízení na žádost. Správní orgán vycházel pouze z podkladů, předložených účastníkem správního řízení, a o věci v této souvislosti rozhodl. Vzhledem k tomu, že řízení nedoplňoval o žádné podklady a o věci bezprostředně rozhodl, nebyl zde shledán důvod tyto skutečnosti před vydáním rozhodnutí dále účastníku správního řízení sdělovat. Z daného důvodu nebyl účastník správního řízení krácen na svých právech.

III. Žaloba

V žalobě žalobce namítá vadu řízení způsobenou porušením ust. § 36 odst. 3 správního řádu (body 4 až 13) a nesprávné právní hodnocení na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu (body 15 až 25). Žalobní body jsou pokračováním argumentů uplatněných v odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 28. 11. 2012, čj. 3010/ZZ/12.

Sub (9) až (13) žaloby je žalobce toho názoru, že právo vyjádřit se k provedeným důkazům zahrnuje nejenom možnost vyjádřit se k provedeným důkazům jako takovým, ale současně právo vyjádřit se k závěrům, které správní orgán učiní na základě provedení těchto důkazů. Povinností správního orgánu je zcela nepochybně povinnost seznámit účastníka řízení se zjištěným skutkovým stavem před vydáním rozhodnutí. Žalobce si je vědom té skutečnosti, že podle § 3 odst. 3 zákona o odpadech je to tento účastník, který má povinnost prokázat v řízení o odstranění pochybností podle § 78 odst. 2 zákona o odpadech, že movitá věc není odpadem. Je to proto tento účastník – navrhovatel, který je povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení, že movitá věc není odpadem. V tomto smyslu nese riziko procesního neúspěchu ve věci, nepředloží-li důkazy k prokázání svých tvrzení o charakteru věci movité, která je předmětem řízení. Žalobce je však přesvědčen, že činnost správního orgánu nemůže být ponechána závislou pouze na navrhovací součinnosti účastníka, nýbrž řízení musí být provedeno takovým způsobem, aby byl zjištěn skutečný stav věcí. Důsledkem tohoto je zásada oficiality a z ní plynoucí zásada vyšetřovací a materiální pravdy, protože správní orgán splní svou povinnost (úkol zákonem mu daný) řádně jen tehdy, když svou činnost opírá o skutečnosti objektivně správné. Zásada oficiality a vyšetřovací se v řízení ve smyslu § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech projevuje zejména v tom, že je povinností správního orgánu seznámit účastníka se zjištěným skutkovým stavem na základě účastníkem navržených důkazů tak, aby mohl své důkazní návrhy k prokázání svých tvrzení doplnit a unést své

důkazní břemeno. Teprve poté je možné rozhodnout, že účastník řízení neprokázal, že movitá věc není odpadem. Žalobce je toho názoru, že jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný porušili ust. § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž na základě této skutečnosti je řízení postiženo vadou, která má za následek nesprávné a nezákonné rozhodnutí ve věci.

Sub (15) žaloby žalobce uvádí, na základě jakých důkazů navrhoval v řízení před správním orgánem prvního stupně a před žalovaným prokázání splnění těchto podmínek:

a) *Věc se běžně využívá ke konkrétním účelům.* Náhrada některých tradičních stavebních hmot výrobkem ImplevuStab bezesporu splňuje tuto podmínku.

b) *Pro věc existuje trh nebo poptávka.* O výrobek byl a je s ohledem na jeho logicky nižší cenu zájem. Jako důkaz žalobce předložil příklad jedné z objednávek na dodávku předmětného stavebního výrobku.

c) *Věc splňuje technické požadavky pro konkrétní účely stanovené zvláštními právními předpisy nebo normami použitelnými na výrobky.* Jako důkaz k prokázání této podmínky žalobce předložil certifikát příslušným orgánem prokazující jeho vhodnost ve stavebnictví.

d) *Využití věci je v souladu se zvláštními právními předpisy a nepovede k nepříznivým dopadům na životní prostředí nebo lidské zdraví.* Podlimitní koncentrace sledovaných škodlivých látek byly obsahem certifikačního protokolu, který žalobce v odvolacím řízení předložil jako důkaz.

V dalších bodech žaloby se žalobce podrobněji zabývá jednotlivými uvedenými podmínkami: *sub (16) až (19)* běžnou použitelností předmětného stavebního výrobku ve smyslu § 3 odst. 6 zákona o odpadech, *sub (20) a (21)* existencí trhu nebo poptávky pro posuzovanou movitou věc a *sub (22) až (25)* splněním technických požadavků pro konkrétní účely stanovené zvláštními právními předpisy a požadavků obsahu škodlivin v odpadech využívaných na povrchu terénu.

V závěru žaloby je žalobce přesvědčen, že jak žalovaný, tak správní orgán prvního stupně zásadním způsobem porušili práva žalobce, který nebyl před vydáním rozhodnutí vyzván, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, čímž v obou řízeních správní orgány založily vadu, pro kterou je rozhodnutí obou správních orgánů nezákonné. Žalobce je toho názoru, že je povinností správních orgánů seznámit v tomto stadiu správního řízení účastníka se zjištěným skutkovým stavem před vydáním rozhodnutí. Žalobce by zcela nepochybně předložil další důkazy k prokázání toho, že předmětný stavební výrobek není odpadem ve smyslu § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech. Přesto je žalobce toho názoru, že všechny náležitosti zákona o odpadech pro vyslovení, že stavební výrobek není odpadem, doložil a mělo být naopak vysloveno, že se o odpad nejedná, to vše ve smyslu předloženého důkazu znaleckým posudkem. Znalec je nezávislým subjektem, který si je vědom nepravdivě podaného znaleckého posudku, a jeho závěr nemůže být relevantně zpochybněn. V případě jistých pochybností, že znalec se nevyjádřil za použití konkrétních metod, resp. neprovedl nezbytná měření, bylo na místě požádat o doplnění posudku nebo si nechat vyhotovit jiný znalecký posudek.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil tak, že správní orgány při posuzování dané věci, která je předmětem řízení, postupovaly v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Řízení dle § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech je řízením na žádost. Správní úřad vychází z podkladů, které mu předložil žadatel. Žádné jiné dokazování či doplňování podkladů v daném řízení nebylo prováděno, neboť správní úřad neshledal k tomuto kroku žádný důvod, a proto znovu nevyzýval žadatele, aby se k předloženým podkladům vyjádřil. Záležitostí, která se týkala dovozů značného množství plastů s příměsemi ze SRN, které dovážely různé nasmlouvané subjekty, se zabývaly orgány státní správy, tj. ČIŽP, KÚ Karlovarského kraje, MŽP. Jednalo se o plasty, na které nebylo v zemi původu žádné uplatnění z hlediska kritérií ochrany ŽP. Tyto odpady byly navezeny na pronajaté pozemky, na nichž žalobce prováděl tzv. rekultivaci bez jakéhokoli povolení. Odpady byly rozhrnovány společně s popílkem po povrchu terénu. Je nepřijatelné, aby docházelo k tzv. využívání odpadů jako výrobku tím, že budou zatěžovány lokality, kde probíhá rekultivace, dalšími odpady, na které není jiné uplatnění. Nutno oponovat žalobci v tom, že právní hodnocení věci vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány při posuzování věci postupovaly v souladu s § 3 odst. 6 a 7 zákona o odpadech. Nutno konstatovat, že při vyloučení dané věci z působnosti zákona o odpadech musí být splněny všechny podmínky, které jsou v daném ustanovení uvedeny.

Dále se žalovaný vyslovil k výrobku ImplevuStab z hlediska posouzení a poznatků správního úřadu:

a) Věc se běžně nepoužívá ke konkrétním účelům. Náhrada některých tradičních stavebních hmot výrobkem ImplevuStab je zbožným přáním žalobce. V řízení nebyla tato záležitost prokázána. Způsob aplikace plastů smíchaných s popílkem na povrchu terénu odporuje zásadám ochrany ŽP. Stabilita terénu, kde byly tyto odpady rozhrnuty, je velice pochybná a nebylo by možné na tomto terénu stavět žádné objekty. Možno využít jako výplňový materiál.

b) Na trhu není pro výrobek poptávka. Fiktivní objednávka jediného subjektu předložená ve správním řízení nepotvrzuje širší zájem o danou věc a její další využití.

c) Zda věc splňuje technické požadavky pro stavebnictví, si určil žalobce sám. Není v kompetenci správního úřadu, aby tato kritéria posuzoval. Nutno posoudit dle způsobu využití odbornými institucemi.

d) Věc není v souladu se zvláštními předpisy a povede k nepříznivým vlivům na ŽP a zdraví. Nebyla splněna kritéria stanovená vyhláškou č. 294/2005 Sb., příloha č. 10. Tyto testy nebyly prováděny v souvislosti s certifikací výrobku. V § 3 odst. 7 zákona o odpadech se uvádí, pro konkrétní způsoby využití vedlejších produktů podle odst. 5 a výrobků z odpadů podle odst. 6 musí být splněna kritéria pro využití odpadů, pokud jsou stanoveny. Kritéria využití odpadů na povrchu terénu dle vyhlášky č. 294/2005 Sb. nebyla splněna. Při odběru vzorků navezených odpadů v řízení ČIŽP a jejich analýzy vyšlo najevo, že vzorky nesplňují kritéria ochrany ŽP.

Posudek Ing. Sekotové nelze podle názoru žalovaného akceptovat, neboť žalobce společnost DERTER s.r.o. nebyla původcem odpadů, které následně tzv. využívala. Odpady plastů byly upravovány v zemi původu, tj. v SRN, a jako odpady byly předávány žalobci. Na tyto odpady nebylo v zemi původu žádné využití, neboť nesplňovaly kritéria ochrany ŽP. Tyto odpady žalobce nijak neupravoval, proto nemohly přejít pouhým převzetím od

zpracovatelů ze SRN do výrokové oblasti. Kvalita vstupních odpadů je velice proměnlivá, neboť tyto odpady pocházejí z různých zařízení na území SRN. Nelze zaručit tuto kvalitu, neboť není znám původ odpadů a technologický způsob úpravy. Není známo, jak mohla znalkyně dospět k závěru, že materiál má obdobné vlastnosti jako běžné stavební hmoty. V závěru posudku znalkyně však uvádí, že materiály nesmí zhoršit stav životního prostředí v místě využití. Rekultivační materiály nesmí mít žádné nebezpečné vlastnosti. S tímto závěrem lze souhlasit.

V. Replika a duplika

V replice žalobce zdůraznil, že bez ohledu na to, zda správní orgán dospěje k závěru, že není třeba doplňovat podklady rozhodnutí a doplňovat provedené dokazování, je v řízení povinen vždy seznámit žadatele s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Za naprosto zavádějící je možné považovat tvrzení žalovaného, že pro předmětný stavební výrobek neexistuje poptávka. Žalovaný v podaném vyjádření vůbec nevysvětlil, jak dospěl k závěru, že objednávka, předložená žalobcem jako důkaz k prokázání existující poptávky po stavebním výrobku, je pouze fiktivní objednávkou, aniž by své tvrzení prokázal. Žalovaný nedisponuje relevantními informacemi a ani se nepokusil žalobci dát prostor k předložení dalších důkazů k prokázání splnění podmínky ve smyslu § 3 odst. 6 písm. b) zákona o odpadech, podle kterého musí pro výrobek z odpadu existovat trh nebo poptávka. Pokud měl žalovaný pochybnosti, měl žalobci tuto skutečnost „sdělit“ postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu. Správní řád není postaven tak, že v návrhovém řízení musí žadatel vše správnímu orgánu dodat a správní orgán tuto žádost posoudí kladně nebo záporně, aniž o tom účastníka předem zpraví. Správní orgán vždy musí poskytnout žadateli součinnost a sdělit mu své výhrady ve vztahu k jeho žádosti. Vychází se z premisy, že správní orgán zná právo a požadavky zákona, a musí vyjít vstříc žadateli, a být mu ve všech ohledech nápomocen tak, aby pouze aplikoval zákon, nikoli, aby si ho vykládal ve svůj prospěch a na úkor práv a zájmů žadatelů. Žalobce je nadále toho názoru, že správní orgán prvního stupně měl vydat rozhodnutí, že předmětný stavební výrobek není odpadem, poněvadž odpadní surovina přestala být odpadem výše uvedeným zpracováním provedeným žalobcem prostřednictvím certifikovaného výrobního procesu a výrobní produkt splňuje všechny podmínky ust. § 3 odst. 6 zákona o odpadech, resp. vyhlášky č. 307/2002 Sb., o radiační ochraně, ve znění vyhlášky č. 499/2005 Sb., vyhovuje požadavkům na výsledky ekotoxikologických testů stanoveným vyhláškou č. 294/2005 Sb. a je zdravotně nezávadný ve smyslu zákona č. 102/2001 Sb., o obecné bezpečnosti stavebních výrobků, v platném znění. Splňuje rovněž podmínky vhodnosti použití pro stavbu ve smyslu § 156 zákona č. 183/2006 Sb. a využití ve stavebnictví ve smyslu § 134 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. Výčet dalších norem ČSN je součástí protokolu o certifikaci výrobku.

V duplice žalovaný správní orgán oponoval, že ze strany správních orgánů nebylo porušeno ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Celá záležitost byla ze strany krajského úřadu s žalobcem v dostatečné míře projednávána. Požadované doklady, na základě kterých by mohl správní úřad rozhodnout, předloženy nebyly, i když na tyto skutečnosti byl žalobce upozorňován. Žalovaný k argumentům žalobce konstatuje, že odpad, pokud má být vyloučen z působnosti zákona o odpadech, musí splnit veškeré podmínky stanovené v § 3 odst. 6 a 7. To však ze strany žalobce nebylo prokázáno. Pokud má správní orgán posuzovat, zda daná věc je či není odpadem, musí být ze strany žadatele předloženy takové doklady, které

nevzbuzují pochybnost a splňují zákonem stanovené požadavky. Nutno opět konstatovat, že plastová drť, dovezená žalobcem a deklarovaná u původce jako odpad, neprošla žádným procesem úpravy, proto nemohla být vyloučena z působnosti zákona o odpadech. Pokud má žalobce na mysli další proces smíchávání plastové drti s popílkem pomocí buldozeru či jiné techniky na plochách zjištěných Českou inspekcí životního prostředí, nelze tento proces považovat za výrobu výrobku s kontrolovatelnými vlastnostmi. Aby správní orgán mohl vydat rozhodnutí, že daná věc není odpadem, musel by žalobce předložit veškeré zákonem stanovené doklady a splnit zákonné požadavky, o kterých nejsou důvodné pochybnosti. Tyto požadavky v napadeném řízení splněny nebyly.

VI. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 9. 9. 2014 účastníci řízení setrvali na svých výše uvedených vyjádřeních.

Soud neprovedl některé žalobcem navržené důkazy [protokol o certifikaci výrobku ImplevuStab ze dne 21. 6. 2011, protokol z analýzy ze dne 15. 4. 2011, zkušební protokol – analytická laboratoř (Monitoring s.r.o.) ze dne 15. 4. 2011, protokol o dozoru – Audit (VÚSP Praha) ze dne 7. 5. 2012, protokol o zkoušce č. 335/2012 (certifikovaná laboratoř SU a.s.) ze dne 30. 3. 2012 a rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje čj. 648/ZZ/13], protože se v důsledku postupu správních orgánů musel soustředit na procesní vady a hmotné právo ponechat spíše stranou, protože nebylo nutno brát plně v úvahu jiné úkony vztahující se ke správnímu řízení než ty, které tam učinili žalobce a správní orgány.

Účastníci řízení se shodli na tom, že právním základem věcné stránky tohoto sporu je ust. § 3 zákona o odpadech, zejména ust. 3 odst. 6 tohoto zákona.

VII. Vlastní argumentace soudu

Racionálním jádrem hlavního žalobního bodu je, že žalobce neměl možnost reagovat na průběh správního řízení a doplnit k prokázání svých tvrzení další skutečnosti a důkazní návrhy.

Na rozdíl od žalobce nemá soud za to, že tu došlo k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu s důsledky opodstatňujícími zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Žalobce míní, že právo vyjádřit se k provedeným důkazům zahrnuje nejenom možnost vyjádřit se k provedeným důkazům jako takovým, ale současně právo vyjádřit se k závěrům, které správní orgán učiní na základě provedení těchto důkazů.

S tím soud nesouhlasí. Ust. § 36 odst. 3 správního řádu upravuje toliko právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Co jsou podklady rozhodnutí (podklady

pro vydání rozhodnutí), vypočítává příkladmo ust. § 50 odst. 1 správního řádu. Že podklady pro vydání rozhodnutí nezahrnují rovněž závěry správního orgánu, plyne mj. z § 68 odst. 3 správního řádu (arg.: „podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů“). Soud tedy shledává výklad žalobce nepřiměřeně extenzivním. Kdyby zákonodárce chtěl vykročit žalobcem naznačeným směrem, je téměř jisto, že by použil odlišné formulace, jak to učinil např. v § 88 odst. 2 daňového řádu [„Správce daně seznámí daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a předloží mu jej k vyjádření.“] nebo v § 115 odst. 2 větě první téhož zákona [„Provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků.“]. K této záležitosti se sluší ještě dodat, že si lze jen obtížně představit, že neumožnění vyjádřit se k podkladům rozhodnutí – v případě, kdy jde o řízení o žádosti a kdy jedinými podklady rozhodnutí jsou podklady dodané žadatelem, – představuje takovou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (tj. je možné se domnívat, že kdyby se jí správní orgány nedopustily, bylo by jejich meritorní rozhodnutí jiné).

Nelze-li mít za to, že zde došlo k nepřeklenutelnému porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neznamena to ještě, že výše uvedeným postupem správní orgány nezatížily řízení před nimi podstatným porušením jiného procesního ustanovení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Správní orgány rozhodovaly v pochybnostech, zda se předmětná movitá věc považuje za odpad. Rozhodující tu tedy bylo nejen kompetenční ustanovení, ale i – ba hlavně – diferenční kritéria. Kompetenci správnímu orgánu prvního stupně bezpochyby zakládalo ust. § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech. Ohledně kritérií, podle nichž se určuje, zda příslušná movitá věc se za odpad považuje nebo ne, zde ovšem v řízení před správním orgánem prvního stupně nebylo jasno. Až v odvolání vystoupil žalobce s tím, že podmínky, za nichž některé druhy odpadu přestávají být odpadem, jsou obsaženy v § 3 odst. 6 zákona o odpadech [ve znění účinném od 1. 7. 2010 do 30. 9. 2013], a odvolací správní orgán se s tím v rozhodnutí o odvolání víceméně ztotožnil. Je charakteristické, že prvoinstanční správní orgán ještě ve svém stanovisku k podanému odvolání uváděl: „*Tyto podmínky [= podmínky stanovené v § 3 odst. 6 zákona o odpadech] nesouvisí s rozhodováním v pochybnostech dle ust. § 78 odst. (2) písm. h) zákona o odpadech. Správní orgán dle tohoto ustanovení rozhoduje o tom, zda je movitá věc odpadem či ne, kdežto ust. § 3 odst. (6) zákona o odpadech je určeno pro subjekty, které nakládají s odpadem, které si samy určují, zda odpady splňují podmínky, kdy některé druhy odpadů přestávají být odpadem.*“.

Zásada je, že správní orgán zná právo. A má také – a v komplikovanějších případech zvláště – poučovací povinnost. Ke správnímu řízení přitom nelze přistupovat jako ke hře na schovávanou.

Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

Povinnost správních orgánů poučovat dotčené osoby o jejich právech a povinnostech naplňuje (spolu s dalšími povinnostmi správních orgánů ve vztahu k dotčeným osobám) zásadu výkonu veřejné správy jako služby veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu) a je součástí ústavního práva na právní pomoc obsaženého v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého má každý právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.

Ohledně rozsahu poučovací povinnosti správních orgánů došel Nejvyšší správní soud zejména k tomuto názoru: „*Poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004 nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit. Správní orgán proto v řízení o odstranění stavby (§ 129 stavebního zákona z roku 2006) není povinen poučit vlastníka stavby o právu podat návrh na zahájení řízení o jejím dodatečném povolení. Pokud však účastník řízení o odstranění stavby učiní náznak žádosti o dodatečné povolení stavby, resp. rozpoznatelným způsobem vyjádří vůli usilovat o zachování stavby, je stavební úřad povinen ho poučit o náležitostech žádosti.*“ [rozsudek ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 51/2010-214, publikovaný pod č. 2235/2011 Sb. NSS].

Zásada poučovací povinnosti je speciálně upravena (tak jako další základní zásady) v některých konkrétních ustanoveních zákona. Např. podle § 45 odst. 2 části věty před středníkem správního řádu platí, že nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě.

Žalobci se tedy měly od správního orgánu dostat informace o kritériích, podle nichž se rozlišuje, zda příslušná movitá věc se za odpad považuje nebo ne. Tuto povinnost správního orgánu ovšem podle názoru soudu nezaložilo ust. § 36 odst. 3 správního řádu, nýbrž ust. § 4 odst. 2 ve spojení s § 45 odst. 2 části věty před středníkem tohoto zákona.

Žalovaný správní orgán tvrdí, že celá záležitost byla ze strany krajského úřadu s žalobcem v dostatečné míře projednávána a že požadované doklady, na základě kterých by mohl správní úřad rozhodnout, předloženy nebyly, i když na tyto skutečnosti byl žalobce upozorňován. Soudu předložený spisový materiál správních orgánů však nenasvědčuje tomu, že by ze strany krajského úřadu byl vůči žadateli učiněn jakýkoliv jiný úkon než vydání rozhodnutí ze dne 28. 11. 2012, čj. 3010/ZZ/12, o tom, že movitá věc – směs certifikovaného výrobku společnosti ČEZ a plastové odpadní drtě (stavební směs ImplevuStab) je odpadem.

V přezkoumávané věci přitom bylo poučení účastníka řízení zcela na místě. Zatímco v některých jiných případech je přímo ze zákona zřejmé, jaké podmínky mají být splněny, v tomto případě se skutečně jeví poněkud sporné, co má žadatel tvrdit a k prokázání čehož má navrhnout či alespoň označit důkazy, resp. jiné podklady pro vydání rozhodnutí. Správní orgán tedy byl povinen poskytnout žadateli přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech, neboť to především vzhledem k povaze úkonu, ale i vzhledem k osobním poměrům žadatele

bylo potřebné. Poučovací povinnost správního orgánu měla představovat pomoc účastníku řízení k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem prokázat skutečnosti, jež by podle jeho názoru vedly k vyhovění jeho žádosti.

K této záležitosti lze dodat, že to, že správní orgán prvního stupně něco přehlédne a odvolací správní orgán připustí odvolací důvod nad rámec vymezený v § 82 odst. 4 správního řádu, se v některých případech v určitém rozsahu dá přehlédnout. V přezkoumávané věci však *de facto* řízení před správním orgánem prvního stupně představovalo jakési předkolo a teprve odvolací řízení se pak stalo řízením nalézacím namísto řízení opravného, což v žádném případě i z důvodu faktické ztráty instance není možno tolerovat.

Lze tedy shrnout, že žalobci se i podle názoru soudu mělo dostat, ale nedostalo „možnosti reagovat na průběh správního řízení a doplnit k prokázání svých tvrzení další skutečnosti a důkazní návrhy“. Na tom nic nemění ani to, že žalobce toto své oprávnění dovozuje z § 36 odst. 3 správního řádu, kdežto soud má za to, že toto žalobcovo právo je založeno ust. § 4 odst. 2 ve spojení s § 45 odst. 2 částí věty před středníkem téhož zákona. Správní orgán prvního stupně zatížil svůj postup vadou spočívající v tom, že žalobce (řádně) nepoučil, odvolací správní orgán vadou spočívající v tom, že navzdory uvedenému odvoláním napadené rozhodnutí nezrušil a věc nevrátil prvoinstančnímu správnímu orgánu k novému projednání [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Jedná se přitom o tak podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť nelze vyloučit to, že kdyby bylo postupováno v souladu se zákonem, mohlo by meritorní rozhodnutí správního orgánu vyznět jinak.

Za takovéto situace musel soud rezignovat na věcné přezkoumání naplnění kritérií pro rozhodnutí v pochybnostech podle § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech [ve znění účinném od 1. 7. 2010 do 30. 9. 2013].

Obiter dictum se proto zdejší soud stručně vyjadřuje jenom ke dvěma z podkladů pro vydání rozhodnutí, a to k – řečeno s žalobcem – dokladu o zájmu o výrobek a znaleckému posudku.

Ohledně listiny nazvané doklad zájmu o výrobek nutno konstatovat, že předložená objednávka bez dalšího rozhodně není dostatečným průkazem toho, že pro věc existuje trh nebo poptávka [§ 3 odst. 6 písm. b) zákona o odpadech].

U listiny nazvané znalecký posudek si je třeba ujasnit její právní relevanci. Co je to znalecký posudek, nám upravují procesní předpisy, pro správní řízení zejména § 56 správního řádu. Tradičně byl „znalcem“ (toliko) ten, kdo byl jako znalec příslušným státním orgánem ustanoven (příbrán), a „znaleckým posudkem“ byl úkon znalce, jehož vypracování mu bylo uloženo příslušným orgánem. Vzniká však otázka, jak přistupovat k posudkům vypracovaným soudními znalci na žádost účastníků řízení.

Zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, rozlišuje znaleckou činnost v řízení před orgány veřejné moci a znaleckou činnost prováděnou v souvislosti s právními úkony fyzických nebo právnických osob (§ 1 odst. 1 tohoto zákona).

Civilistická doktrína dospěla ohledně této otázky k tomuto poznatku: *Stává se, že se účastníci před sporem obrací na osoby, jež jsou zapsány v seznamu znalců, o podání expertizy o odborných otázkách, jež bude třeba ve sporu řešit. Hovoříme o expertizách (§ 1 odst. 2 zák. č. 36/1967 Sb.). Jsou-li tyto expertizy předloženy soudu v rámci řízení, nemůže soud s nimi nakládat jako se znaleckými posudky – z důkazního hlediska jde o soukromé listiny (§ 129). S jejich obsahem se ovšem soud musí vypořádat (§ 132). Osobu, která takovou soukromou expertizu vypracovala, nelze ovšem ustanovit znalcem (§ 11 odst. 1 zák. č. 36/1967 Sb.). Účastníku, i když ve sporu zvítězil, nelze ani v rámci náhrady nákladů řízení přiznat částku, kterou za vypracování takové expertizy zaplatil.* [viz Vlastimil Handl – Josef Rubeš a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 1. vyd. Praha 1985, s. 592].

Ohledně uvedené otázky pak civilní soud došel k tomuto názoru: *Předložil-li žalobce k důkazu listinu, označenou jako znalecký posudek, aniž si soud sám zpracování takového znaleckého posudku vyžádal, je nutno na takovou listinu pohlížet ve smyslu § 129 OSŘ (nikoliv jako na znalecký posudek dle § 127 OSŘ), kterou je soud povinen hodnotit podle zásad, vyjádřených v § 132 OSŘ.* [viz usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 3. 2000 sp. zn. 9 Co 164/2000, publikované v časopisu Právní rozhledy, rok 2000, č. 9, s. 412].

Uvedené poznatky a názory jsou podle názoru zdejšího soudu zásadně použitelné i pro správní právo. „Zásadně“ znamená, že ze zásady bývají stanoveny výjimky. Např. posudek potřebný ke stanovení výše náhrad za vyvlastněný majetek vyhotovený na žádost vyvlastňovaného nebo s jeho souhlasem na žádost vyvlastnítele je zákonem deklarován jako „znalecký posudek“ [§ 18 odst. 3 písm. e) zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů]. Podle § 95 daňového řádu lze za znalecký posudek mít jak posudek vypracovaný ustanoveným znalcem, tak za stanovených podmínek i posudek předložený daňovým subjektem [viz § 95 odst. 1 písm. b) daňového řádu]. V daném případě by bylo nepochybně nutno vzít v úvahu, že pořízení zmíněných posudků bylo pro uvedený účel stanoveno jako zákonná povinnost.

Nestanoví-li zákon jinak, je ve správním právu zřejmě třeba se držet výše uvedených názorů.

Zřejmý je i praktický dopad těchto jinak víceméně teoretických úvah: pro správní orgán je jistě snadnějším úkolem vypořádat se se „soukromou expertizou“ než oponovat (skutečnému) znaleckému posudku.

V daném případě je navíc „znalecký posudek č. 34/2012 vypracovaný v září - říjnu 2012 Ing. L.S.“ jako celek nepřezkoumatelný, otázky v bodě I. nekorespondují zcela s odpověďmi v bodě IV., znalkyně nesetrvává na skutkových otázkách, ale pouští se i do právních závěrů, což jí nepřísluší, a nesoulad je také mezi specializací znalkyně a zadáním otázek, na něž mělo být odpovězeno.

Celkově třeba při vši stručnosti konstatovat, že tak, jak byla obsažena v podáních učiněných žalobcem v průběhu řízení před správními orgány, nebyla žalobcova tvrzení většinou dostatečně konkrétní a u jím předložených či označených důkazních návrhů nebylo vždy zřejmé, které sporné tvrzení, či která sporná tvrzení, se jimi mají prokazovat.

VIII. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož v daném případě, jak odůvodněno výše, došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správními orgány, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a ze stejného důvodu podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

K projednání věci samé bylo nařízeno jednání. Jednání před soudem se konalo dne 9. 9. 2014 od 8.30 hod. do 11.32 hod. Toto jednání bylo přerušeno za účelem porady senátu ohledně provedení žalobcem navržených důkazů od 9.52 hod. do 10.01 hod. a ohledně rozhodnutí o věci samé od 10.10 hod. do 11.09 hod.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **18.262,- Kč**, představované zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za čtyři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika a účast na jednání před soudem dne 9. 9. 2014. V souvislosti s účastí na tomto jednání náleží advokátu také náhrada cestovních výdajů a náhrada za promeškaný čas. Výše náhrady cestovních výdajů se řídí právními předpisy o cestovních náhradách [§ 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.]. Celková vzdálenost Karlovy Vary – Plzeň a zpět je vyčíslena v akceptovatelné délce 180 km. Advokát užil osobního automobilu Škoda Fabia o průměrné spotřebě 6,16 litru pohonné hmoty (benzín 95 oktanů) na 100 km. Cestovní výdaje za uvedenou cestu jsou tak součtem náhrady za spotřebované pohonné hmoty: 6,16 litru x 1,80 km x 35,70 Kč = 396,- Kč a základní náhrady (amortizace): 180 km x 3,70 Kč = 666,- Kč, tedy celkem 1.062,- Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený cestou ze sídla advokáta do místa jednání, jež činí 100,- Kč za každou i jen započatou půlhodinu, představuje v daném případě za 3 hodiny strávené cestou z Karlových Var do Plzně a zpět uvedeným automobilem šestinásobek sazby, tj. 600,- Kč [§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.].

Odměna advokáta a náhrady advokáta byly navýšeny o jím požadovanou částku **2.982,- Kč** odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 9. září 2014

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková